

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

6. பரதேவதாபாரமார்த்ய அதிகாரம்

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

(பரதேவதை யார் என நிரூபித்தல்)

ஆத்மைக்யம் தேவதைக்யம் த்ரிகஸமதிகதா துல்யதைக்யம் த்ரயாணாம்
அந்யத்ர ஐச்வர்யம் இத்யாதி அநிபுணா பணிதி: ஆத்ரியந்தே ந ஸந்த:
த்ரயந்தை: ஏககண்டை: தத் அநுகுண மநு வ்யாஸ முக்ய உக்திபி: ச
ஸ்ரீமாந் நாராயணோ ந: பதி: அகிலதநு: முக்தித: முக்தபோக்ய:

பொருள் - சாஸ்த்ர ஞானம் அற்றவர்கள் கூறுவது - ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒன்றே, இந்திரன் முதலான தேவதைகள் ஒன்றே, ப்ரம்மன் உள்ளிட்ட மூன்று மூர்த்திகளின் தன்மைகளை அறிந்து கொண்டால் அவர்கள் ஒன்றே, இவர்களின் ஆத்மஸ்வரூபம் ஒன்றே, இவர்கள் மூவரைக் காட்டிலும் மேலான ஒருவனே ஈச்வரன் - போன்றவையாகும். உண்மை எது, பொய் எது என்று பிரித்து அறியக்கூடியவர்கள், இந்தச் சொற்களை உண்மை என்று ஏற்பதில்லை. அனைத்து உபனிஷத்துக்களும் ஒரே கருத்தை முழங்குகின்றன, இந்த உபனிஷத்துக்களின் கருத்தைப் பின்பற்றியே மனு, வ்யாஸர் முதலானவர்களின் ஸூக்திகள் உள்ளன, இந்தக் கருத்து என்னவெனில் - அனைத்தையும் சரீரமாகக் கொண்டவன், மோக்ஷத்தை அளிக்கக்கூடியவன், முக்தர்களால் அனுபவிக்கக்கூடியவன் பெரியபிராட்டியுடன் கூடியுள்ள நாராயணனே ஆவான்; அவனே நமக்கும் அனைவருக்கும் எஜமானன் - என்பதாகும்.

பரதேவதை யார் என்று ஏன் நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும்

மூலம் - உக்தவைதர்மயங்களாலே பொதுவிலே ப்ரக்ருதி - புருஷ - ஈச்வர - விவேகம் பண்ணினாலும் “ஒன்றுந்தேவும்” இத்யாதிகளிற்படியே பர தேவதா விசேஷ நிச்சமில்லாதபோது “உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால்” என்கிற பரமைகாந்தித்வம் கூடாமையாலும், பரமைகாந்திக்கல்லாது வ்யவதாந ரஹிதமாக மோக்ஷம் கிடையாமையாலும் ஈச்வரன் இன்ன தேவதாவிசேஷமென்று நிஷ்கர்ஷிக்க வேணும்.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்ட பல விவரங்கள் மூலம் அனைத்துத் தத்துவங்களும் ப்ரக்ருதி - புருஷன் - ஈச்வரன் என்று பிரிக்கப்பட்டன. இப்படிப் பிரிக்க முடிந்த ஞானம் மட்டுமே கொண்டு, இன்னதுதான் அனைத்திலும் உயர்ந்த தெய்வம் என்று திருவாய்மொழியில் (4-10-1) - ஒன்றுந்தேவும் - கூறியது போன்று, நம்மால் உணர இயலாது. இவ்விதம், இன்னதுதான் உயர்ந்த பரதெய்வம் என்று முடிவு செய்ய, திருவாய்மொழி (4-6-10) - உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால் - என்னும் ஞானம் அவசியமாகும். இப்படிப்பட்ட பரமைகாந்தி நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு அல்லாது, வேறு யாருக்கும் மோஷுமானது மிகவும் விரைவாகக் கிட்டுவதில்லை. ஆகவே இன்னதுதான் பரதெய்வம் என்று நிரூபிப்பது அவசியம் ஆகும்.

பல மதங்களின் கண்டன வாதங்கள்

மூலம் - அவ்விடத்தில் சேதநாசேதநங்களுடைய அத்யந்தபேதம் ப்ரமாண ஸித்தமாகையாலே எல்லாம் பரதேவதையாயிருக்கிற ப்ரஹ்மத்ரவ்யமென்கிற பசுஷம் தடியாது. ஸ்வபாவஸித்தமான ஜீவேச்வரபேதமும் அப்படியே தேவாதிருபரான ஜீவர்களுடைய அந்யோந்யபேதமும் ஸுக துக்காதி வ்யவஸ்தையாலே ப்ரமாணிகமாகையால் ஸர்வாந்தர்யாமி ஒருவனையாகிலும் ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ராதி ஸர்வதேவதைகளும் ஈச்வரனோடும் தன்னில்தானும் அபிந்நர் என்கிற பசுஷம் கூடாது.

விளக்கம் - ப்ரமாணங்கள் மூலம் சேதனங்களும் அசேதனங்களும் வெவ்வேறு என்று தெளிவாக அறியப்படுகிறது. ஆகவே அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் அங்கம் என்னும் வாதம் ஏற்க இயலாது. இது போன்றே ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு. மேலும், சுக துக்கங்களில் உள்ள நிலை மாறுபாடு காரணமாகவும், பல ப்ரமாணங்கள் மூலமும் தேவர்களாக உள்ள ஜீவன்களுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாட்டை உணரலாம். அனைத்தின் உள்ளே அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் ஒருவனே என்றாலும் - ப்ரம்மன், ருத்ரன், இந்த்ரன் ஆகியவர்களுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் பேதம் இல்லை என்பதையும், இவர்களுக்கு இடையில் (ஒருவருக்கு ஒருவர்) பேதம் இல்லை என்பதையும் ஏற்க இயலாது.

ப்ரம்மன், ருத்ரன் போன்றோர் பரதேவதை அல்லர்

இத்தேவதைகளில் ப்ரதாநராகச் சொல்லுகிற ப்ரம்மருத்ரேந்த்ராதிகளுக்குக் கார்யத்வ கர்மவச்யத்வங்கள் ப்ரமாணிகங்களாகையாலும், “ஆபூதஸம்பலவே ப்ராப்தே ப்ரலீநே ப்ரக்ருதௌ மஹாந் | ஏகாஸ்திஷ்டதி விச்வாத்மா ஸ து நாராயண: ப்ரபு:”, “ஆத்யோ நாராயணோ தேவ: தஸ்மாத் ப்ரஹ்மா த்தோ பவ:”, “ப்ரோ நாராயணோ தேவ: தஸ்மாத் ஜாதச்சதுர்முக: | தஸ்மாத் ருத்ரோ அபவதேவி” இத்யாதிகளிலே, “ததஸ்த்வமாபி துர்தர்ஷ: தஸ்மாத் அபவாத் ஸநாதநம் | ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந்” என்கிறபடியே ஸ்வேச்சாவதீர்ணனாய் த்ரிமூர்த்தி மத்யஸ்தனான விஷ்ணு நாராயணாதி சப்தவாச்யன் தானே தன்னுடைய பூர்வாவஸ்தையாலே ஸர்வஜகத்துக்கும் காரணமென்கையாலும், “நித்யம் ஹி நாஸ்தி ஜகதி பூதம் ஸ்தாவர ஜங்கமம் | ருதே தமேகம் புருஷம் வாஸுதேவம் ஸநாதநம்” என்கிறபடியே அவனே நித்யனென்கையாலும், த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமரென்றும், த்ரிமூர்த்திகள் ஏகதத்த்வமென்றும், த்ரிமூர்த்த்யுத்தீர்ணன் ஈச்வரனென்றும், த்ரிமூர்த்திகளுக்குளே ப்ரஹ்மாவாதல், ருத்ரனாதல் ஈச்வரனென்று சொல்லுகிற ஸாம்ய ஐக்ய உத்தீர்ண வ்யக்த்யந்தரபக்ஷங்கள் தடியா.

விளக்கம் – தேவதைகளில் ப்ரதானமாக உள்ளவர்கள் என்று கூறப்படும் ப்ரம்மன், ருத்ரன் மற்றும் இந்த்ரன் ஆகியோர் கர்மவசப்பட்டவர்கள் என்பது பல ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறியலாம். அடுத்துள்ள பல வரிகள் காண்க: மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (210-24) - ஆபூதஸம்பலவே ப்ராப்தே ப்ரலீநே ப்ரக்ருதௌ மஹாந் ஏகாஸ்திஷ்டதி விச்வாத்மா ஸ து நாராயண: ப்ரபு: - பஞ்சபூதங்கள் லயத்தை அடைந்தபோது, மஹத் என்பது ப்ரக்ருதியில் லயித்தபோது, அனைத்தின் ஆத்மாவான ஒருவன் மட்டுமே உள்ளான், அவனே அனைத்தின் ப்ரபுவான நாராயணன்; ஸ்ரீவராஹபுராணம் (25-6) - ஆத்யோ நாராயணோ தேவ: தஸ்மாத் ப்ரஹ்மா த்தோ பவ: - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே உள்ளான்; அவனிடமிருந்து ப்ரம்மன் தோன்றினான்; ஸ்ரீவராஹபுராணம் (90-3) - ப்ரோ நாராயணோ தேவ: தஸ்மாத் ஜாதச்சதுர்முக: தஸ்மாத் ருத்ரோ அபவதேவி – தேவியே! நாராயணனே மேலான தெய்வம்; அவனிடமிருந்து நான்முகன் (ப்ரம்மன்) தோன்றினான்; ப்ரம்மனிடமிருந்து ருத்ரன் தோன்றினான்.

மேலும், இராமாயணம் உத்தர காண்டம் (101-26) - ததஸ்த்வமாபி துர்தர்ஷ: தஸ்மாத் அபவாத் ஸநாதநம் ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந் - ப்ரம்மன் கூறுவது: யாராலும் வெல்ல முடியாதவனாகிய நீ, அனைவரையும் காக்கும் பொருட்டு, நாராயணன் என்னும் உயர்ந்த ரூபத்திலிருந்து விஷ்ணுவாகத் தோன்றினாய் - போன்ற வரிகள் மூலம், தன்னுடைய விருப்பம் காரணமாகவே நாராயணன், மூன்று மூர்த்திகளில் நடுநாயகமான விஷ்ணுவாகத் தோன்றினான் என்பது விளங்கும். விஷ்ணு, நாராயணன் என்னும் பல திருநாமங்களால் கூறப்படும் அவனே, அவனது அனைத்து நிலைகளிலும் இந்த உலகின் காரணமாக உள்ளான். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (347-32) - நித்யம் ஹி நாஸ்தி ஜகதி பூதம் ஸ்தாவர ஜங்கமம் ருதே தமேகம் புருஷம் வாஸுதேவம் ஸநாதநம் - எப்போதும் உள்ளவன் என்று முழங்கப்படும் புருஷனாகிய வாஸுதேவனைத் தவிர இந்த உலகில் தாவரமோ மற்ற விலங்குகளோ நிரந்தரமாக இருப்பதில்லை - என்று கூறியது. இதன் மூலம் அவனே நித்யன் என்பது விளங்குகிறது.

மேலே கூறப்பட்ட பல காரணங்களால் - மூன்று மூர்த்திகளும் சமம், மூன்று மூர்த்திகளும் ஒன்று, மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் மேலான ஈசுவரன் ஒருவன், மூன்று மூர்த்திகளுக்குள் ஈசுவரன் என்பது ப்ரம்மனோ அல்லது ருத்ரனோ ஆவார்கள் - என்று கூறப்படும் வாதங்கள் தள்ளப்படுகின்றன. இந்த வாதங்கள் மூலம் வெளிப்படும் சமத்வம், ஒரே தன்மை, இவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஒன்று போன்ற கருத்துக்கள் அனைத்தும் ப்ரமாணங்களுக்கு முரணாக உள்ளன.

ப்ரம்மன், ருத்ரன் போன்றோர் படைக்கப்பட்டவர்களே

மூலம் - ப்ரம்மருத்ராதிகள் ஸர்வேசுவரனுக்குக் கார்யபூதரென்னுமிடம், “தத் விஸ்ருஷ்டஸ்ஸ புருஷோ லோகே ப்ரஹ்மேதி கீர்த்யதே” இத்யாதிகளாலும், “ஸங்க்ஷிப்ய ச புரா லோகாந் மாயயா ஸ்வயமேவ ஹி | மஹார்ணவே சாயாந: அப்ஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந:”, “க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈச: அஹம் ஸர்வதேஹிநாம் | ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந்”, “அஹம் ப்ரஸாதஜஸ்தஸ்ய கஸ்மிம்ச்சித் காரணாந்தரே | த்வம் ச ஏவ க்ரோதஜஸ்தாத பூர்வஸர்க்கே ஸநாதநே” என்று எதிரி கையாலே விடுதிட்டானபடியே அவர்கள் தங்கள் பாசுரங்களாலும் லித்தம்.

விளக்கம் – ப்ரம்மன், ருத்ரன் முதலானோர் ஸர்வேச்வரனிடமிருந்தே தோன்றியவர்கள் என்பது மநு ஸ்ம்ருதி (1-11) - தத்விஸ்ருஷ்டஸ்ஸ புருஷோ லோகே ப்ரஹ்மேதி கீர்த்யதே – நாராயணனிடமிருந்து தோன்றிய அந்தப் புருஷன் உலகினரால் ப்ரம்மன் எனப்படுகிறான் – போன்ற வரிகள் மூலம் உணரலாம். அடுத்துள்ள பல வரிகளும் காண்க: உத்தரகாண்டம் (104-4) - ஸங்க்ஷிப்ய ச புரா லோகாந் மாயயா ஸ்வயமேவ ஹி மஹார்ணவே சாயாந: அப்ஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந: - உனது ஸங்கல்பம் மூலம் அந்த உலகை அழித்து, ப்ரளயத்தின் ஸமுத்திரத்தில் சயனித்தபடி என்னைப் (ப்ரம்மன்) படைத்தாய்; ஸ்ரீஹரிவம்சம் (3-131-4) - க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈச: அஹம் ஸர்வதேஹிநாம் ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந் – க என்பது ப்ரம்மன், நான் (சிவன்) அனைத்து உயிர்களின் ஈசன், நாங்கள் இருவரும் உனது திருமேனியிலிருந்தே தோன்றினோம், இதனால் நீ கேசவன் எனப்படுகிறாய்; மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (352-62) - அஹம் ப்ரஸாதஜஸ்தஸ்ய கஸ்மிம்ச்சித் காரணாந்தரே த்வம் ச ஏவ க்ரோதஜஸ்தாத் பூர்வஸர்க்கே ஸநாதநே – சிவனிடம் ப்ரம்மன், “எம்பெருமான் ஒரு காலகட்டத்தில் மகிழ்வுடன் இருக்க, அப்போது நான் தோன்றினேன். அது போன்று ஒரு காலகட்டத்தில் அவன் கோபத்துடன் இருந்தபோது நீ தோன்றினாய்”, என்றான். மேலே உள்ள வரிகளானவை, “பல தெய்வங்களும் தங்களுக்குத் தாங்களே எம்பெருமானால் படைக்கப்பட்டவர்கள்” என்று வாக்குமூலம் கொடுப்பதாக அமைந்துள்ளது காண்க.

ப்ரம்மன், ருத்ரன் போன்றோர் நாராயணனை ஆராதித்தே தங்கள் பதவிகளை அடைந்தவர்கள்

இவர்கள் கர்மவச்சயராய்ச் சில கர்மவிசேஷங்களாலே ஸர்வேச்வரனை ஆராதித்துத் தத்தம் பதங்கள் பெற்றார்களென்னுமிடம், “ஸர்வே தேவா வாஸுதேவம் யஜந்தே ஸர்வே தேவா வாஸுதேவம் நமந்தே”, “ஸப்ரஹ்மகாஸ்ஸருத்ராச்ச ஸேந்த்ர தேவா மஹர்ஷய: | அர்ச்சயந்தி ஸுர்ச்சரேஷ்டம் தேவம் நாராயணம் ஹரிம்”, “சிந்தயந்தோ ஹி யம் நித்யம் ப்ரஹ்மே சாநாதய: ப்ரபும் | நிச்சயம் நாதிகச்சந்தி தமஸ்மி சரணம் கத:”, “பத்மே திவ்யே அர்க்கஸங்காசோ நாப்யாமுத்பாத்ய மாமபி | ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேசிதம் || ஸோ அஹம் ஸந்நயஸ்த பாரோ ஹி த்வாமுபாலே ஜகத்பதிம்”, “யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: | புனஸ்த்ரையலோக்ய தாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநித சுச்ரும்”, “விச்வரூபோ மஹாதேவ: ஸர்வமேதே மஹாக்ரதௌ | ஜுஹாவ ஸர்வபூதாநி ஸ்வயமாத்மாநமாத்மநா”, “மஹாதேவ: ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹ்ருத்வா ஆத்மாநம்

தேவதேவோ பபூவ | விச்வாந் லோகாந் வ்யாப்ய விஷ்டப்ய கீர்த்யா விராஜதே துதிமாந் க்ருத்திவாஸா:", "யோ மே யதா கல்பிதவாந் பாகமஸ்மிந் மஹாக்ரதௌ | ஸ ததா யஜ்ஞபாகர்ஹோ வேதஸூத்ரே மயா க்ருத:" இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் – ப்ரம்மன், ருத்ரன் முதலானோர் கர்மவசப்பட்டவர்களே ஆவார்கள். இவர்கள் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆராதனை செய்வதன் மூலமே தங்களது பதவிகளை அடைகின்றனர் என்பதைக் கீழே உள்ள பல வரிகளின் மூலம் அறியலாம்:

- ஸர்வே தேவா வாஸுதேவம் யஜந்தே ஸர்வே தேவா வாஸுதேவம் நமந்தே – வாஸுதேவனையே அனைத்து தேவர்களும் ஆராதனை செய்கின்றனர்; வாஸுதேவனையே அனைத்து தேவர்களும் வணங்குகின்றனர்;
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (350-30) - ஸப்ரஹ்மகாஸ்ஸருத்ராச்ச ஸேந்த்ர தேவா மஹர்ஷய: அர்ச்சயந்தி ஸுரச்ரேஷ்டம் தேவம் நாராயணம் ஹரிம் – ப்ரம்மன், ருத்ரன், இந்த்ரன், தேவர்கள், அனைத்து முனிவர்கள் ஆகியோர் தேவர்களுக்குத் தேவனாக உள்ள ஸ்ரீஹரியாகிய நாராயணனையே ஆராதனை செய்தபடி உள்ளனர்.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (210-33) - சிந்தயந்தோ ஹி யம் நித்யம் ப்ரஹ்மே சாநாதய: ப்ரபும் நிச்சயம் நாதிகச்சந்தி தமஸ்மி சரணம் கத: - ப்ரம்மன், ருத்ரன் முதலானோர் நாராயணனை எப்போதும் ஆராதனை செய்தபடி உள்ளபோதிலும், அவனது தன்மை இத்தகையது என்பதை இன்னமும் அறியாமலேயே உள்ளனர்; இப்படிப்பட்ட நாராயணனை நான் வணங்குகிறேன்.
- இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (104-7, 8) - பத்மே திவ்யே அர்க்கஸங்காசோ நாப்யா முத்பாத்ய மாமபி ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேசிதம் ஸோ அஹம் ஸந்நயஸ்த பாரோ ஹி த்வாமுபாஸே ஜகத்பதிம் – ப்ரம்மன் கூறுவது, “உனது திருநாபியில், சூர்யன் போன்ற பிரகாசத்துடன் உண்டான தாமரையில், என்னை உண்டாக்கினாய்; ப்ராஜாபதி என்பவர் செய்யவேண்டிய அனைத்துக் கடமைகளையும் என்னிடம் வைத்தாய்; இப்படியாக பெரும் பாரத்தைக் கொண்டவனாகிய நான், அனைத்து உலகின் பதியாக உள்ள உன்னை வணங்குகிறேன்.
- மஹாபாரதம் - யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: புனஸ்த்ரையோக்ய தாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநித சுச்ரும – தாமரையில்

அமர்ந்துள்ளவனான ப்ரம்மன், ஆயிரம் கோடி யுகங்கள் நாராயணனை ஆராதனை செய்து, மூன்று உலகங்களையும் படைக்கும் திறமையைப் பெற்றான் என்பதை நாம் கேள்விப்பட்டுள்ளோம்.

- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (8-37) - விச்வரூபோ மஹாதேவ: ஸர்வமேதே மஹாக்ரதௌ ஜஹாவ ஸர்வபூதாநி ஸ்வயமாத்மாநமாத்மநா - விச்வரூபன் என்னும் பெயர் கொண்ட ருத்ரன், ஸர்வமேதம் என்னும்படியான யாகத்தில் அனைத்துப் பூதங்களையும், தன்னையும் மனதால் அர்ப்பணித்தான்.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (20-12) - மஹாதேவ: ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹ்ருத்வா ஆத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ விச்வாந் லோகாந் வ்யாப்ய விஷ்டப்ய கீர்த்யா விராஜதே துதிமாந் க்ருத்திவாஸா: - ஸர்வமேதம் என்னும் யாகத்தில் மஹாதேவன் என்னும் ருத்ரன் தன்னைத்தானே அர்ப்பணித்துக் கொண்டு, தேவர்களில் உயர்ந்தவன் என்னும் பெயர் அடைந்தான்; இதன் மூலம், யானையின் தோலைத் தனது உடையாகக் கொண்ட அவன், தனது ஞானம் மூலம் அனைத்து உலகங்களையும் வ்யாபித்து நின்றான்; எட்டுவிதமான மூர்த்திகளைத் தாங்கியபடி உள்ளான்.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (349-61) - யோ மே யதா கல்பிதவாந் பாகமஸ்மிந் மஹாக்ரதௌ ஸ ததா யஜ்ஞபாகர்ஹோ வேதஸுத்ரே மயா க்ருத: - இத்தகைய பெரிய யாகத்தில், எனக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய அவிர்பாகத்தை யார் ஒருவன் முறைப்படி அளித்தானோ, அவன் தனக்கு உரிமையான யஜ்ஞ பாகத்தைப் பெறும் உரிமை உடையவன் ஆகிறான்; இதனை நான் வேதங்களிலும், ஆபஸ்தம்ப ஸுத்ரத்திலும் கூறியுள்ளேன்.

ப்ரம்மன், ருத்ரன் போன்றோர் நாராயணனின் மாயைக்கு
உட்பட்டவர்களே

மூலம் - இவர்கள் பகவந்மாயா பரதந்த்ராய் குணவச்யராய் ஞானஸங்கோச விகாஸவான்களாயி ருப்பார்களென்னுமிடம் வேதாபஹாராதி வ்ருத்தாந்தங்களிலும், “ப்ரஹ்மாத்யாஸ்ஸகலா தேவா மனுஷ்யா: பசவஸ்ததா | விஷ்ணுமாயா மஹாவர்த்த மோஹாந்த தமஸாவ்ருதா:”, “ப்ரஹ்மா விச்வஸ்ருஜோ தர்மா மஹாந் அவ்யக்தமேவ ச | உத்தமாம் ஸாத்விக்கீமேதாம் கதிமாஹூர்மநீஷிணா:” இத்யாதிகளிலும் ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் – ப்ரம்மன், ருத்ரன் முதலானோர் நாராயணனின் மாயைக்கு வசப்பட்டவர்கள், மூன்று குணங்களின் வசப்பட்டவர்கள், இவர்களின் ஞானமானது விரிவதும் சுருங்குவதுமாகவே உள்ளது. இவை அனைத்தையும் வேதங்களைப் ப்ரம்மன் தொலைத்த நிகழ்வு மூலமும், கீழே உள்ள வரிகளின் மூலமும் அறியலாம்:

- விஷ்ணு புராணம் - ப்ரஹ்மாத்யாஸ்ஸகலா தேவா மனுஷ்யா: பசவஸ்ததா விஷ்ணுமாயா மஹாவர்த்த மோஹாந்த தமஸாவுருதா: - ப்ரம்மன் உள்ளிட்ட தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் ஆகிய அனைத்தும் விஷ்ணுவின் மாயை எனப்படும் இருளால் சூழப்பட்டே உள்ளனர்.
- மநு ஸ்ம்ருதி (12-50) - ப்ரஹ்மா விச்வஸ்ருஜோ தர்மா மஹாந் அவ்யக்தமேவ ச உத்தமாம் ஸாத்விக்கீமேதாம் கதிமாஹுர்மநீஷிணா: - கடந்த பிறவியில் ஸத்வ குணம் மேலோங்கி நிற்க, பல புண்ணியங்களைச் சிலர் செய்கின்றனர்; இவர்களால் ப்ரம்மன், ஒன்பது ப்ரஜாபதிகள், தர்மதேவதை, மஹத் தேவதை, அவ்யக்த தேவதை என்னும் உயர்ந்த பிறவிகள் எடுக்கப்படுகின்றன.

ப்ரம்மன், ருத்ரன் போன்றோர் நாராயணனிடமிருந்தே ஞானம் பெறுபவர்கள்

மூலம் - இவர்கள் தங்களுக்கு அந்தராத்மாவான அவன் கொடுத்த ஞானாதிகளைக் கொண்டு அவனுக்கு ஏவல் தேவை செய்கிறார்களென்னுமிடம், “ஏதௌ விபுதச்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத க்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ | ததாதர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ” என்று சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் – ப்ரம்மன் முதலானோர் தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணன் அளித்த ஞானத்தைக் கைக்கொள்கின்றனர். அந்த ஞானம் மூலமே, அவனுக்கு ஏற்ற பணிவிடைகளைச் செய்தபடி உள்ளனர். இதனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-19) - ஏதௌ விபுதச்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத க்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ ததாதர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ - எம்பெருமானின் மகிழ்வாலும், கோபத்தாலும் தோன்றியவர்களான தேவர்களில் உயர்ந்தவர்கள் (ப்ரம்மன், சிவன்), அவன் கொடுத்த அறிவு மூலம் ஸ்ருஷ்டியையும், அழித்தலையும் செய்தபடி உள்ளனர் – என்று கூறியது.

ப்ரம்மன் முதலானோர் த்யானிக்கத் தக்கவர்கள் அல்லர்

மூலம் - இவர்களுக்கு சுபாச்ரயத்வமில்லையென்னுமிடத்தை, “ஹிரண்யகர்ப்போ பகவாந் வாஸவோ அத ப்ரஜாபதி:” என்று தொடங்கி, “அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவாத்யா: கர்மயோநய:” என்றும், “ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்திதா: | ப்ராணிந: கர்மஜநித ஸம்ஸார வசவர்த்திந:” என்றும், “கர்மணாம் பரிபாகத்வாத் ஆவிரிஞ்சாதமதங்களம் | இதி மத்வா விரக்தஸ்ய வாஸுதேவ: பரா கதி:” என்றும் பராசர சௌநக சுகாதிகள் ப்ரதிபாதித்தார்கள்.

விளக்கம் - இவர்கள் (ப்ரம்மன் முதலானோர்) தூய்மையானவர்கள் அல்லர் என்பதும், த்யானம் செய்பவர்களுக்கு இலக்காகும் தகுதி பெற்றவர்கள் அல்லர் என்பதும் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டன:

- விஷ்ணுபுராணம் (6-7-56, 77) ஹிரண்யகர்ப்போ பகவாந் வாஸவோ அத ப்ரஜாபதி: ... அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவாத்யா: கர்மயோநய: - பகவானாகிய ப்ரம்மன், இந்த்ரன், ப்ரஜாபதிகள், தேவர்கள் ஆகியோர் பூர்வகர்மம் காரணமாகப் பிறவி எடுத்தவர்கள், எனவே தூய்மை அற்றவர்களே.
- விஷ்ணுதர்மம் (104-23) - ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்திதா: ப்ராணிந: கர்மஜநித ஸம்ஸார வசவர்த்திந: - ப்ரம்மன் தொடங்கி சிறிய புல் வரை உள்ள அனைத்தும் கர்மம் காரணமாகப் பிறவி எடுத்தவர்கள்; எனவே அவர்கள் ஸம்ஸார சுழற்சிக்கு உட்பட்டவர்களே ஆவர்.
- ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-19-18) - கர்மணாம் பரிபாகத்வாத் ஆவிரிஞ்சாதமதங்களம் இதி மத்வா விரக்தஸ்ய வாஸுதேவ: பரா கதி: - உலக விஷயங்களில் பற்றுதல் நீங்கப் பெற்றவன், ப்ரம்மன் முதலானவர்கள் எந்தவிதமான பாவங்களையும் நீக்கவல்லவர்கள் அல்லர் என்று அறியவேண்டும்; இதனால் அவர்கள் தூய்மை அற்றவர்கள்; இப்படிப்பட்டவன் வாஸுதேவனையே தனது உயர்ந்த இலக்காகக் கொள்ளவேண்டும்.

இப்படியாகவே பராசரர், சௌநகர் மற்றும் சுகர் ஆகியோர் உபதேசித்தனர்.

ப்ரம்மன் முதலானோர் எம்பெருமானை அண்டியே உள்ளனர்

மூலம் - இவர்களுக்குப் பகவான் ஆச்ரயணீயனென்னுமிடத்தையும், பகவானுக்கு ஓர் ஆச்ரயணீயரில்லையென்னுமிடத்தையும், “ருத்ரம் ஸமாச்ரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாச்ரித: | ப்ரஹ்மா மாமாச்ரிதோ ராஜந் அஹம் கஞ்சிதுபாச்ரித: || மமாச்ரயோ ந கச்சித்து ஸர்வேஷாமாச்ரயோ ஹி அஹம்” என்று தானேயருளிச் செய்தான்.

விளக்கம் - ப்ரம்மன் முதலானோர் தங்கள் பாதுகாப்பிற்காக எம்பெருமானை அண்டியே இருக்கவேண்டும். ஆனால் எம்பெருமான் தனது பாதுகாப்பிற்கு யாரையும் அண்டி நிற்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்தக் கருத்தை எம்பெருமான் தனது திருவாயின் மூலம் மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வத்தில் (118-37, 38) - ருத்ரம் ஸமாச்ரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாச்ரித: ப்ரஹ்மா மாமாச்ரிதோ ராஜந் அஹம் கஞ்சிதுபாச்ரித: மமாச்ரயோ ந கச்சித்து ஸர்வேஷாமாச்ரயோ ஹி அஹம் - அரசனே! தேவர்கள் தங்கள் பாதுகாப்பிற்கு ருத்ரனை அடைகின்றனர்; ருத்ரன் தனது பாதுகாப்பிற்கு ப்ரம்மனை அடைகிறான்; ப்ரம்மன் தனது பாதுகாப்பிற்கு என்னை அடைகிறான்; நான் எனது பாதுகாப்பிற்கு யாரையும் அண்டுவதில்லை; நான் அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ளதால், என்னால் அடையப்படும் இடம் ஏதும் இல்லை - என்றது காண்க.

ப்ரம்மன் முதலானோர் எம்பெருமானின் விபூதிகள்

மூலம் - இவர்கள் உபயவிபூதிநாதனான ஸர்வேச்வரனுக்கு விபூதிபூதரென்னுமிடம் ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய: கால:, ருத்ர: காலாந்தகாத்யாச்ச இத்யாதிகளிலே மற்றுள்ளாரோடு துல்யமாகச் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் தலைவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் விபூதிகளாக ப்ரம்மன் முதலானோர் உள்ளனர். இதனைக் கீழே உள்ள விஷ்ணு புராண வரிகளின் மூலம் அறியலாம்:

- (1-22-31) - ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய: கால: - ப்ரம்மன், தக்ஷன், காலம் போன்றவை எம்பெருமானின் விபூதிகளாக இருந்து அனைத்தையும் உண்டாக்குகின்றன.
- (1-22-33) - ருத்ர: காலாந்தகாத்யாச்ச - ருத்ரன், யமன் போன்றவர்கள் எம்பெருமானின் விபூதிகளாக இருந்து ப்ரளய காரணமாக உள்ளனர்.

ப்ரம்மன் முதலானோர் எம்பெருமானின் விசேஷணமாவர்

மூலம் - இப்படி வஸ்த்வந்தரம் போல இவர்களும் ஸர்வசரீரியான ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதரென்னுமிடம் வஸ்த்வந்தரங்களுக்கும் இவர்களுக்கும் சேர நாராயணாதிசப்த ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் - மற்ற பொருள்கள் போன்றே, ப்ரம்மன் முதலானோர் அனைத்தையும் தனது சரீரமாக்கக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு விசேஷணமாக உள்ளவர் ஆவர். இதனை நாராயண என்ற பதத்துடன் மற்ற பொருள்கள் கூறப்படுவது போன்று, இவர்களும் கூறப்படுவதன் மூலம் அறியலாம்.

ப்ரம்மன் முதலானோர் எம்பெருமானின் சரீரங்கள்

மூலம் - இவர்கள் சரீரமாய் அவன் ஆத்மாவாயிருக்கிறபடியை, “தவாந்தராத்மா மம ச யே ச அந்யே தேஹிஸம்ஞிதா: | ஸர்வேஷாம் ஸாஷ்விபூத: அஸௌ ந க்ராஹ்ம: கேநசித் க்வசித்” என்று ப்ரஹ்மா ருத்ரனைக் குறித்துக் கூறினான்.

விளக்கம் - ப்ரம்மன் முதலானோர் ஸர்வேச்வரனின் சரீரமாக உள்ளதையும், அவன் இவர்களது ஆத்மாவாக உள்ளதையும் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (361-4) - தவாந்தராத்மா மம ச யே ச அந்யே தேஹிஸம்ஞிதா: ஸர்வேஷாம் ஸாஷ்விபூத: அஸௌ ந க்ராஹ்ம: நசித் க்வசித் - உனக்கு, எனக்கு, சரீரம் கொண்ட பலருக்கு ஆத்மாவாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அனைவரது செயல்பாடுகளையும் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளான்; ஆனால் அவனை எளிதாக யாராலும் காண இயலாது - என்று கூறியது. இந்த வரி ப்ரம்மன் ருத்ரனிடம் கூறுவதாகும்.

ப்ரம்மன் முதலானோர் எம்பெருமானின் தொண்டர்கள்

மூலம் - இவர்கள் சேஷபூதர் அவன் சேஷி என்னுமிடத்தை, “தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹி ஆத்மாந: பரமாத்மன: | அத: அஹம் அபி தே தாஸ இதி மத்வா நமாமி அஹம்” என்று மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரத்திலே ஸர்வஜ்ஞானான ருத்ரன் தானே சொன்னான்.

விளக்கம் - ப்ரம்மன் முதலானோர்கள் தொண்டர்கள் என்பதையும், ஸர்வேச்வரனே இவர்களின் எஜமானன் என்பதையும் மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்ரத்தில், அனைத்தையும் அறிந்தவனான சிவன் - தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹி ஆத்மாந: பரமாத்மன: அத: அஹம் அபி தே தாஸ இதி மத்வா நமாமி அஹம் - அனைத்து ஆத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு இயற்கையாகவே அடிமைகள் ஆவர்; இந்த ஞானம் கொண்டவனான நானும், உனது தொண்டனான நானும் உன்னை வணங்கி நிற்கிறேன் - என்றான்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு ஒப்பும் இல்லை, இவனை விட உயர்ந்தவரும் இல்லை

மூலம் - இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாராயணன் ஸமாதிக தரித்ரன் என்னுமிடத்தை, “ந பரம் புண்டரீகாஷாத் த்ருச்யதே புருஷர்ஷப; பரம் ஹி புண்டரீகாஷாத் பூதம் ந பவிஷ்யதி; ந விஷ்ணோ: பரமோ தேவோ வித்யதே ந்ருபஸத்தம; ந வாஸுதேவாத் பரம் அஸ்தி மங்களம் ந வாஸுதேவாத் பரம் அஸ்தி பாவநம் ந வாஸுதேவாத் பரம் அஸ்தி தைவதம் ந வாஸுதேவம் ப்ரணிபத்ய ஸீததி; த்ரைலோக்யே தாத்ருசா: கச்சித் ந ஜாதோ ந ஜநிஷ்யதே; ந தைவம் கேசவாத்பரம்; ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர்ப்ரஹ்மமயோ மஹாந்; ஈச்வரம் தம் விஜாநீம்: ஸ பிதா ஸ ப்ரஜாபதி:” இத்யாதிகளாலே பலபடியும் சொன்னார்கள்.

விளக்கம் - இப்படியாக அனைத்துவிதங்களிலும் தனக்கு ஒப்பாக யாரும் இல்லாதவனாகவும், தனக்கு மேல் யாரும் இல்லாதவனாகவும் நாராயணன் உள்ளான் என்பதைக் கீழே உள்ள பல வரிகளில் உணரலாம்:

- மஹாபாரதம் பீஷ்ம பர்வம் (67-2) - ந பரம் புண்டரீகாஷாத் த்ருச்யதே புருஷர்ஷப - புருஷர்களில் உயர்ந்தவனே! அழகான தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட எம்பெருமானை விட உயர்ந்தவர்களைக் காண இயலாது.
- மஹாபாரதம் பீஷ்ம பர்வம் (67-17) - பரம் ஹி புண்டரீகாஷாத் பூதம் ந பவிஷ்யதி - அழகான தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட எம்பெருமானை விட உயர்ந்தவர்கள் இனி உண்டாகப்போவதில்லை.
- பரமோ தேவோ வித்யதே ந்ருபஸத்தம - அரசர்களில் உயர்ந்தவனே! எம்பெருமானை விட உயர்ந்த தேவர்களைக் காண இயலாது.

- ந வாஸுதேவாத் பரம் அஸ்தி மங்களம் ந வாஸுதேவாத் பரம் அஸ்தி பாவநம் ந வாஸுதேவாத் பரம் அஸ்தி தைவதம் ந வாஸுதேவம் ப்ரணிபத்ய ஸீததி – வாஸுதேவனை விடச் சிறந்த மங்களம் ஏதும் இல்லை, அவனைக் காட்டிலும் நமது பாவங்களை நீக்கவல்ல தூய்மையான வஸ்து வேறு எதுவும் இல்லை, அவனை விட உயர்ந்த தெய்வம் ஏதும் இல்லை, அவனை அடைந்த பின்னர் யாரும் வருத்தம் கொள்வதில்லை.
- த்ரையலோக்யே தாத்ருசா: கச்சித் ந ஜாதோ ந ஜநிஷ்யதே – மூன்று உலகங்களிலும் எம்பெருமானுக்கு நிகராக யாரும் இல்லை, இனியும் பிறக்கப்போவதில்லை.
- நரஸிம்ஹ புராணம் (18-33) - ந தைவம் கேசவாத் பரம் – கேசவனை விட உயர்ந்த தெய்வம் வேறு இல்லை.
- மஹாபாரதம் - ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர்ப்ரஹ்மமயோ மஹாந்; ஈச்வரம் தம் விஜானீம்: ஸ பிதா ஸ ப்ரஜாபதி: - அனைத்து உயிர்களுக்கும் அரசன் போன்றுள்ள ப்ரம்மனுக்கும் அரசனாக விஷ்ணு உள்ளான், அவனே ப்ரஹ்மம், அவனே மிகவும் உயர்ந்தவன், இதனால் அவனை நாம் ஈச்வரன் என்கிறோம், அவனே அனைத்தின் தந்தை, அனைத்தின் உற்பத்தி நாயகன் அவனே.

எம்பெருமானுக்கும் மற்ற தேவதைகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசங்கள்

மூலம் - கருவிலே திருவுடையார்களாய் ஜாயமானதசையிலே ரஜஸ்தம: ப்ரசமஹேதுவான மதுஸுதநனுடைய கடாசுடிமுடையவர்கள் முமுக்ஷுக்களாவார்களென்னுமிடமும், ப்ரஹ்ம ருத்ர த்ருஷ்டரானவர்கள் ரஜஸ்தம: பரதந்த்ரராவார்களென்னுமிடமும் ஜாயமானம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்மதுஸுதந: ஸாத்த்விகஸ்ஸது விஜ்ஞேயஸ்ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக: பச்யத்யேநம் ஜாயமானம் ப்ரஹ்மா ருத்ர: அதவா புந: ரஜஸா தமஸா ச அஸ்ய மானஸம் ஸமபிப்லுதம் என்று விபஜிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் – மதுஸுதனனின் கடாசுடிம் என்பது ரஜஸ் மற்றும் தாமஸ குணங்களை அறுக்கவல்லது. தாயின் கருவில் உள்ளபோதே பாக்கியம் உடையவனாக இருக்கும் ஒருவன், இப்படிப்பட்ட மதுஸுதனனின் கடாசுடித்தைத் தனது பிறப்பின்போதே பெற்றுவிடுகிறான் (இதுவே ஜாயமான கடாசுடிம் எனப்படும்). இவன் முமுக்ஷுவாகவே உள்ளான் (எப்போதும் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவனாக உள்ளான்). பிறக்கும்போது ப்ரம்மன், ருத்ரன் பார்வை பெற்றவர்கள் ரஜஸ் மற்றும் தாமஸ குணம்

நிறைந்தவர்களாகவே இருப்பார்கள். இதனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம்(358-73:77) - ஜாயமானம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்மதுஸூதந: ஸாத்த்விகஸ்ஸது விஜ்ஞேயஸ்ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக: பச்யத்யேநம் ஜாயமானம் ப்ரஹ்மா ருத்ர: அதவா புந: ரஜஸா தமஸா ச அஸ்ய மானஸம் ஸமபிப்லுதம் - யார் ஒருவனை, அவன் பிறக்கும்போதே மதுஸூதனன் கடாக்ஷிப்பானோ, அவன் ஸத்வகுணத்துடன் கூடியவன் ஆவான்; இவன் எப்போதும் மோக்ஷத்தைப் பற்றியே சிந்தித்தபடி இருப்பான்; யார் ஒருவனை, அவன் பிறக்கும்போது ப்ரம்மனோ ருத்ரனோ கண்டார்கள் என்றால், அவன் எப்போதும் ரஜோ மற்றும் தாமஸ குணங்கள் நிறைந்தவனாகவே இருப்பான் - என்று வேறுபடுத்திக் கூறியது.

மூலம் - இவர்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யரென்னுமிடமும், இவர்களுக்குக் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனே இவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள முமுக்ஷுக்களுக்கும் உபாஸ்யரென்னுமிடமும் “ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித் அஸ்தி பராயணம்” என்றும், “ப்ரஹ்மாணாம் சிதிகண்டம் ச யாச்சாந்யா தேவதாஸ்ஸம்ருதா: ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிதிதம் பலம்” என்றும், “ஹரிரேக: ஸதா த்யேயோ பவத்பி: ஸத்த்வ ஸம்ஸ்திதை:, உபாஸ்ய: அயம் ஸதா விப்ரா உபாய: அஸ்மி ஹரே: ஸ்ம்ருதௌ” என்றும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ப்ரம்மன், ருத்ரன் போன்றவர்கள் முமுக்ஷுக்களால் வழிபட அவசியம் அற்றவர்கள் என்பதும், இந்த தெய்வங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள நாராயணனே இந்தத் தெய்வங்களாலும் முமுக்ஷுக்களாலும் உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவன் என்பதும் கீழே உள்ள ப்ரமாணங்களில் காணலாம்:

- விஷ்ணு தர்மம் (1-59) - ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித் அஸ்தி பராயணம் - ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலில் மூழ்கி, உலக விஷயங்களில் சிக்குண்ட மனதை உடையவர்களை கரையேற்றும் ஓடம் விஷ்ணுவே அல்லாமல், அவர்களால் அடையக்கூடிய சிறந்தது வேறு ஏதும் இல்லை.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-36) - ப்ரஹ்மாணாம் சிதிகண்டம் ச யாச்சாந்யா தேவதாஸ்ஸம்ருதா: ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிதிதம் பலம் - விவேகம் உள்ளவர்கள் ப்ரம்மன், ருத்ரன் போன்ற தேவதைகளை வணங்குவதில்லை, காரணம் இவர்கள் அளிக்கும் பலன்கள் மிகவும் அற்பமானவையே ஆகும்.

- ஹரிவம்ஸம் (132-8.14) - ஹரிரேக: ஸதா த்யேயோ பவத்பி: ஸத்த்வ ஸம்ஸ்திதை: - சிவன் கூறுவது, “ஸத்வ குணம் கொண்ட அந்தணர்களே! உங்களால் எப்போதும் த்யானிக்கப்பட வேண்டியவன் ஸ்ரீஹரி ஒருவனே”.
- ஹரிவம்ஸம் - உபாஸ்ய: அயம் ஸதா விப்ரா உபாய: அஸ்மி ஹரே: ஸ்ம்ருதௌ - சிவன் கூறுவது, “ஸ்ரீஹரி மட்டுமே உபாஸிக்கத் தகுந்தவன் ஆவான். அவனை நீங்கள் த்யானம் செய்வதற்கு ஏற்ற வழிகாட்டியாக நான் இருக்கிறேன்”.

மூலம் - இத்தாலே இவர்களை மோக்ஷோபகாரகராகச் சொன்னவிடங்களும் ஆசார்யாதிகளைப் போலே ஞானாதிஹேதுக்களாகையாலே என்றும் நிர்ணிதம். இவ்வர்த்தம் “ஸூர்யஸ்யைவ து யோ பக்த: ஸப்த ஜன்மாந்தரம் நர: தஸ்யைவ து ப்ரஸாதேந ருத்ர பக்த: ப்ரஜாயதே சங்கரஸ்ய து யோ பக்த: ஸப்த ஜன்மாந்தரம் நர: தஸ்யைவ து ப்ரஸாதேந விஷ்ணு பக்த: ப்ரஜாயதே வாஸுதேவஸ்ய யோ பக்த: ஸப்த ஜன்மாந்தரம் நர: தஸ்யைவ து ப்ரஸாதேந வாஸுதேவ ப்ரஸீயதே” என்கிற இடத்திலும் விவக்ஷிதம்.

விளக்கம் - ஒரு சில இடங்களில் இந்தத் தெய்வங்கள் மோக்ஷத்திற்கான உபாயங்கள் என்பது போன்று கூறப்பட்டாலும், அவர்கள் ஆசார்யர்கள் போன்று மோக்ஷத்திற்கான ஞானம் மட்டுமே அளிக்கிறார்கள் என்பதை உணர வேண்டும். இதனை - ஸூர்யஸ்யைவ து யோ பக்த: ஸப்த ஜன்மாந்தரம் நர: தஸ்யைவ து ப்ரஸாதேந ருத்ர பக்த: ப்ரஜாயதே சங்கரஸ்ய து யோ பக்த: ஸப்த ஜன்மாந்தரம் நர: தஸ்யைவ து ப்ரஸாதேந விஷ்ணு பக்த: ப்ரஜாயதே வாஸுதேவஸ்ய யோ பக்த: ஸப்த ஜன்மாந்தரம் நர: தஸ்யைவ து ப்ரஸாதேந வாஸுதேவ ப்ரஸீயதே - ஏழு பிறவிகளில் சூர்யனிடம் பக்தி கொள்ளும் ஒருவன், சூர்யனின் அருள் காரணமாக ருத்ரனின் பக்தனாகிறான்; ஏழு பிறவிகளில் ருத்ரனிடம் பக்தி கொள்ளும் ஒருவன், ருத்ரனின் அருள் காரணமாக விஷ்ணுவின் பக்தனாகிறான்; ஏழு பிறவிகளில் வாஸுதேவனிடம் பக்தி கொள்ளும் ஒருவன், வாஸுதேவனின் அருள் காரணமாக வாஸுதேவனிடமே செல்கிறான் - என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

மூலம் - இப்படி ஸூர்யபக்த்யாதிகள் பரஸ்பரயா பகவத்பக்யாதிகளிலே மூட்டுவதும் பராவர தத்த்வங்களிலே ஏக்யபுத்தியும் வ்யத்யயபுத்தியும் ஸமத்வபுத்தியும் மற்றும் இப்புடைகளிலே வரும் மதிமயக்கங்களும் ஆஸுரஸ்வபாவத்தாலே ஒரு விஷயத்தில் ப்ரத்வேஷாதிகளுமின்றிக்கே ஸூர்யாதிகளைப் பற்றுமவர்களுக்கே என்னுமிடத்தை “யே து ஸாமாந்ய பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் தே வை பாஷாண்டிநோ ஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா:” இத்யாதிகளிலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - இப்படியாக சூர்யன் முதலானவர்களிடம் கொள்ளும் பக்தியானது எம்பெருமானிடம் இட்டுச்செல்லும். ஆயினும் இது எப்போது நிகழும் என்றால், எம்பெருமானின் மேன்மையைப் பற்றிய ஐயமோ, அவன் கீழ் உள்ள மற்ற ஜீவாத்மாக்களைப் பற்றிய மயக்கமும் இல்லாமல் இருந்தாலே ஆகும். இத்தகைய மயக்கங்கள் எவை என்றால் - எம்பெருமானும் இவர்களும் ஒன்றே, ஜீவாத்மாவே பரம்பொருள், இவை அனைத்தும் எம்பெருமானுக்கு நிகரான மேன்மை உடையவை, அவர்களிடம் இயல்பான அசுரத்தன்மை இல்லாமை - போன்றவையாகும். இதனை - யே து ஸாமாந்ய பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் தே வை பாஷாண்டிநோ ஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா: - புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானும் மற்ற அற்ப தேவதைகளும் ஒன்றே என எண்ணுபவர்கள் பாஷாண்டிகள் (வேஷதாரிகள்) என அறியவேண்டும்; அவர்களுக்கு எந்தவிதமான கர்மம் இயற்றும் அதிகாரமும் இல்லை என அறியவேண்டும் - என்ற ச்லோகம் மூலம் அறியலாம்.

மூலம் - இப்படி ஞானாதிகளில் மாறாட்டம் உடையார்க்கு தேவதாந்தரபக்தி உண்டேயாகிலும் பகவந்நிக்ரஹத்தாலே ப்ரத்யவாயமே பலிக்கும். ஆகையால், “த்வம் ஹி ருத்ர மஹாபாஹோ மோஹ சாஸ்த்ராணி காரய தர்சயித்வா அல்பமாயாஸம் பலம் சித்ரம் ப்ரதர்சய” என்கிறபடியே மோஹநசாஸ்த்ரங்களிலே த்ருஷ்டபல ஸித்தியை உண்டாக்கினதுவும் அவற்றையிட்டு மோஹிப்பித்து நரகத்திலே விழவிடுகைக்காக வத்தனை.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்டவர்கள் மற்ற தேவதைகளிடம் பக்தியுடன் உள்ளபோதிலும், தங்கள் அறிவுமயக்கம் காரணமாகப் பகவானால் தண்டிக்கப்பட்டு, பாவங்களையே தழுவுவார்கள். வராஹ புராணம் (70-36) - த்வம் ஹி ருத்ர மஹாபாஹோ மோஹ சாஸ்த்ராணி காரய தர்சயித்வா அல்பமாயாஸம் பலம் சித்ரம் ப்ரதர்சய - நீண்ட கைகள் கொண்ட ருத்ரனே! மக்களுக்கு மயக்கம் உண்டாக்கக் கூடிய சாஸ்த்ரங்களை நீ இயற்றுவாயாக! அவற்றில் மிகவும் குறைவான சிரமங்கள் மூலமே, விரைவான பலன் கிட்டும் என்று போலியாகக் காண்பிப்பாயாக - என்று கூறியது. இதன் மூலம் மயக்கம் உண்டாக்கவல்ல அந்த சாஸ்த்ரங்கள் விரைவான பலனை அளிப்பதாக உள்ளபோதிலும், அவை மனிதர்களை மயக்கி நரகத்தில் விழவைக்கும் வலிமை கொண்டவை என்று அறியவேண்டும்.

மூலம் - ஸத்யஸங்கல்பனான பகவான், ஒருவனை நிக்ரஹவனாக்கக் கோலினால் “ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூச்சுதூராநநோ வா ருத்ராஸ் த்ரிநேத்ரஸ் த்ரிபுராந்தகோ வா இந்த்ரோ

மஹேந்தர்: ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராமவத்யம்” என்கிறபடியே தேவதாந்தரங்கள் ரக்ஷிக்க சக்தரல்லர்கள். ஸர்வதேவதைகளும் ஸுக்ரீவமஹாராஜாதிகளைப் போலே தனக்கு அந்தரங்கபூதராயிருப்பாரும் தன்னையடைந்தானொருவனை நலிய நினைத்தால் “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்கிறபடியே ஸத்யப்ரதிஜ்ஞானான தன் வ்ரதம் குலையாமைக்காக ராவணாதிகளைப் போலே துஷ்ப்ரக்ருதிகளாய் நிராகரிக்க வேண்டுவாரை நிராகரித்தும், ஸ்ரீவாநர வீரர்களைப் போலே ஸத்ப்ரவ்ருத்திகளாய் அநுகூலிப்பிக்க வேண்டுவாரை அநுகூலிப்பித்தும் ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிக்கும்.

விளக்கம் - ஸத்யஸங்கல்பனாக உள்ள எம்பெருமான், ஒரு மனிதன் தன்னால் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவன் என்று முடிவு செய்துவிட்டால், அந்த மனிதனை எந்த தேவர்களும் காக்கவல்லவர்கள் அல்லர் (யாராலும் காக்க இயலாது). இதனை இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (51-45) - ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூச்சதுராநநோ வா ருத்ராஸ் த்ரிநேத்ரஸ் த்ரிபுராந்தகோ வா இந்த்ரோ மஹேந்தர்: ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராமவத்யம் - ஒருவன் இராமனால் கொல்லப்பட வேண்டியவன் என்று முடிவான பின்னர், அவனை ப்ரம்மனால் காக்க இயலாது, மூன்று கண்கள் கொண்டவனாக மூன்று உலகங்களை அழித்தவனாக உள்ள சிவனால் காக்க இயலாது, தேவர்களின் தலைவன் என்றும் மஹேந்தரன் என்றும் போற்றப்படும் இந்திரனாலும் காக்க இயலாது - என்றது. ஆனால் ஒருவன் எம்பெருமானிடம் அடைக்கலம் என்று புகுந்துவிட்டான் என்றால் - அந்த மனிதனை அனைத்து தேவர்களும் எதிர்த்தாலும் சரி, வானர அரசனான சுக்ரீவன் போன்ற எம்பெருமானின் நெருங்கிய நண்பர்களே எதிர்த்தாலும் சரி, அந்த மனிதனை எம்பெருமான் ரக்ஷித்தே தீருவான். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஒருமுறை சரணாகதி செய்தாலும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸத்யத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற உறுதி குலையாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக, அந்த மனிதனைக் காத்தே தீருவான். இராவணன் போன்று அழிக்கப்பட வேண்டியவர்களை அழித்தும், வானரர்கள் போன்று இதமாகப் பேசவேண்டியவர்களிடம் இதமாகப் பேசியும் விபீஷணனைக் காத்தான் அல்லவோ?

மூலம் - தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் “காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்தம் யஜந்த இஹ தேவதா: க்ஷிப்ரம் ஹி மானுஷே லோகே ஸித்திர்பவதி கர்மஜா” என்கிறபடியே விஷமது துல்யங்களான க்ஷுத்ரபலங்கள் கடுக ஸித்திக்கும். அவை தாமும் “லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந்; ஏஷ மாதா பிதா சாபி யுஷ்மாகம் ச பிதாமஹ: மயா அநுசிஷ்டோ பவிதா ஸர்வம்பூத வரப்ரத:; அஸ்ய சைவாநுஜோ ருத்ரோ லலாடாத்ய: ஸமுத்தித: ப்ரஹ்மாநுசிஷ்டோ பவிதா ஸர்வஸத்த்வ வரப்ரத:” இத்யாதிகளிற்படியே பகவத்தீநங்கள். “யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம். ஸாத்விசேஷு து கல்பேஷு

மஹாத்ம்யமாதிகம் ஹரே: தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம்” என்கையாலே அவர்கள் பக்கல் மோஷும் விளம்பித்தும் கிடையாது.

விளக்கம் - மற்ற தேவதைகளை ஆராதிக்கும்போது, அற்பமான பலன்கள் உடனடியாகவே கிடைத்துவிடும். ஆனால் அவை விஷம் தடவிய இனிப்பு போன்றவையாகும். இதனைக் கீதையில் (4-12) - காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்தம் யஜந்த இஹ தேவதா: ஸ்ஷிப்ரம் ஹி மானுஷே லோகே ஸித்திர்பவதி கர்மஜா - கர்மங்களுக்கான பலன் உடனடியாகக் கிட்டவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்கள், இங்கு பல தேவதைகளையும் ஆராதிக்கின்றனர்; இதனால் இந்த உலகத்திலேயே கர்மங்களுக்கான பலன் வெகு விரைவாகக் கிடைத்து விடுகின்றது அல்லவோ - என்றான். அந்தத் தேவதைகளை அனைத்தும் தாங்கள் மனிதர்களுக்குப் பலன் அளிக்க பகவானையே அண்டியுள்ளன என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் உணரலாம்:

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (7-22) - லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் - மற்ற தேவதைகளை ஆராதிப்பதால் அவற்றின் மூலம் பலனை அடைகிறான், அந்தப் பலன்கள் அவற்றுக்கு என்னாலேயே அளிக்கப்பட்டன.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (349: 76, 77) - ஏஷ மாதா பிதா சாபி யுஷ்மாகம் ச பிதாமஹ: மயா அநுசிஷ்டோ பவிதா ஸர்வம்பூத வரப்ரத:; அஸ்ய சைவாநுஜோ ருத்ரோ லலாடாத்ய: ஸமுத்தித: ப்ரஹ்மாநுசிஷ்டோ பவிதா ஸர்வஸத்த்வ வரப்ரத: - தேவர்களிடம் எம்பெருமான், “இந்த நான்முகன் உங்களுக்குத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் பிதாமகனாகவும் உள்ளான். எனது ஆணைக்கு ஏற்ப அனைத்து வரங்களையும் உங்களுக்கு அவன் அளிப்பான். எனது நெற்றியில் இருந்து தோன்றுபவனும், ப்ரம்மனுக்குப் பின்னால் வந்தவனும் ஆகிய சிவன் ப்ரம்மனின் கட்டளைகளுக்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் அனைத்து வரங்களையும் அளிப்பான்”, என்றான்.

மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-36) - யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம் - அவர்கள் (ப்ரம்மன் முதலானோர்) அளிக்கும் பலன்கள் மிகவும் அற்பமானவை - என்பது காண்க. மத்ஸ்ய புராணம் (290-16) - ஸாத்விசேஷு து கல்பேஷு மஹாத்ம்யமாதிகம் ஹரே: தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம் - ஸத்த்வ குணம் மேலோங்கியுள்ள காலகட்டங்களில், ஸ்ரீஹரியின் மேன்மை ஓங்கியுள்ளது; அந்த மேன்மையில் மனதை நிலைநிறுத்தி, சாஸ்த்ர வழிகளில் யோகம் இயற்றுபவர்கள் மிக உயர்ந்த கதியைப் பெறுகின்றனர் - என்றது. இதன் மூலம் எத்தனை காலம் ஆனாலும் மற்ற தேவதைகளால் மோஷும் என்பதை அளிக்க இயலாது என்றாகிறது.

மூலம் - ஸர்வேச்வரன் பக்கல் “யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:” இத்யாதிகளிற்படியே அதிசயிதமான ஐச்வர்யாதிகளும் வரும். பின்பு விடாய்த்தீரக் கங்காஸ்நாநம் பண்ணப் பாபம் போமாப்போலே விஷயஸ்வபாவத்தாலே ஆநுஷங்கிகமாகப் பாபக்ஷயம் பிறந்து ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைசாய்ந்து ஸத்த்வோந்மேஷமுண்டாய் ஜநக அம்பரீஷ கேகயாதிகளுக்குப் போலே க்ரமேண மோக்ஷபர்யந்தமாய் விடும். மோக்ஷோபாய நிஷ்டனாம்போது “பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஞானவாந் மாம் ப்ரபத்யதே; யே ஜந்மகோடிபி: ஸித்தா: தேஷாமந்தே அத்ர ஸம்ஸ்திதி:; ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யான ஸமாதிபி: நரணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே” என்கிறபடியே விளம்பமுண்டு. மோக்ஷருசி பிறந்து வல்லதோருபாயத்திலே மூண்டால் “தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யு ஸம்ஸார ஸாகராத் பவாமி ந சிராத் பார்த்த மய்யாவேசித சேதஸாம்” என்கிறபடியே மோக்ஷஸித்திக்கு விளம்பமில்லை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து ஒரு மனிதனுக்கு எல்லையற்ற ஐச்வர்யம் கிட்டும் என்பதை மஹாபாரதம் - யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: - ஆயிரம் கோடி யுகங்கள் விஷ்ணுவைக் குறித்துத் தவம் இயற்றி நான்முகன் ப்ரம்ம பதவி பெற்றான் - என்பதன் மூலம் அறியலாம். அதன் பின்னர் நிகழ்வது - தனது தாகம் தீர்த்துக்கொள்ள கங்கையில் இறங்கியவனின் பாவம் மறைமுகமாக அழிந்துவிடுவது போல, இவனது பாவங்களும் நீங்கிவிடுகிறது. அவனது ரஜஸ் மற்றும் தாமஸ குணங்கள் மெதுவாக மறைந்து, ஸத்த்வ குணம் மேலோங்குகிறது. அதன் பின்னர் அந்த மனிதன் - ஜநகன், அம்பரீஷன், கேகயன் போன்றவர்கள் போலே மோக்ஷம் பெறுகிறான். ஆனால் இவ்விதமான மோக்ஷம் உண்டாக சற்று தாமதம் ஏற்படலாம். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகள் மூலமாக உணரலாம்:

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (7-19) - பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஞானவாந் மாம் ப்ரபத்யதே - புண்ணியம் நிறைந்த பல பிறவிகளுக்குப் பின்னர் ஒருவன் ஞானியாகி என்னை வணங்குகிறான்.
- பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை (38-305) - யே ஜந்மகோடிபி: ஸித்தா: தேஷாமந்தே அத்ர ஸம்ஸ்திதி: - பல கோடி பிறவிகளில் எம்பெருமானிடமிருந்து ஐச்வர்யம் போன்றவற்றைப் பெற்றவர்களே பக்தி முதலியவற்றில் நிலைநிற்பார்கள்.

- பாஞ்சராத்தரம் - ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யான ஸமாதிபி: நரணாம் சக்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - பல ஆயிரம் பிறவிகளில் செய்த தவம், த்யானம் மற்றும் யோகம் ஆகிய காரணங்களால் தங்கள் பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்றவர்களே க்ருஷ்ணனிடம் பக்தியைப் பெறுவார்கள்.

ஆனால் மோக்ஷத்தின் மீது ஆழ்ந்த ருசி உண்டாகி, சிறந்த ஓர் உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும்போது, மோக்ஷம் உடனடியாகவே கிட்டிவிடுகிறது. இதனைக் கண்ணன் (கீதை: 12-7) - தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யு ஸம்ஸார ஸாகராத் பவாமி ந சிராத் பார்த்த மய்யாவேசித சேதஸாம் - யார் என்னிடம் மனம் வைத்தார்களோ அவர்களை, அவர்களுக்கு யமன் போன்றுள்ள ஸம்ஸாரக் கடலில் இருந்து மிகவும் விரைவாக நான் தூக்கிவிடுகிறேன் - என்றான்.

மூலம் - ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்குத் தான் கோலினதேயளவு, வேறு விளம்பா விளம்பங்களுக்குக் குறியில்லை. இந்நியமங்களெல்லாம் “ஸ்வாதந்த்ரயமைச்வரம பர்யநுயோஜ்யமாஹு:” என்கிற நிரங்குச ஸ்வச்சந்ததையாலே ஸித்தங்களென்று ப்ரமாண பரதந்த்ரருக்கு ஸித்தம். இவ்வர்த்தங்கள் இப்படித் தெளியாதார்க்கே தேவதாந்தரங்கள் ஸேவ்யங்களென்னுமிடம் ப்ரதிபுத்தவர்ஜம் ஸேவ்யந்து என்று வ்யவஸ்தை பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி செய்தவன் மோக்ஷம் பெறத் தாமதம் செய்ய விரும்பினாலோ அல்லது மோக்ஷம் அடையாமல் இருக்க விரும்பினாலோ அல்லாமல் (அதாவது அவன் தாமதிக்க விரும்பம் கொண்டால் அன்றி), அவனுக்கு மோக்ஷம் பெறுவதற்குத் தாமதமோ அல்லது மோக்ஷம் கைகூடாமை என்பதோ இல்லை. இவை ப்ரமாணங்களை ஏற்பவர்களால் கண்டிப்பாக ஒப்புக்கொள்ளப்படும். இதன் காரணம் இது போன்ற செயல்கள் யாராலும் தடுக்க இயலாத ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தால் நடைபெறுகின்றன. இதனை ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவம் (55) - ஸ்வாதந்த்ரயமைச்வரம பர்யநுயோஜ்யமாஹு: - ஸர்வேச்வரனின் ஈச்வரத்தன்மை என்பது சுதந்திரமானது, யாராலும் கேள்வி கேட்க இயலாதது - என்று கூறியது. இப்படிப்பட்ட ஆழ்பொருட்களை அறியாமல் உள்ளவர்களுக்கே மற்ற தேவதைகளின் ஆராதனம் - ப்ரதிபுத்தவர்ஜம் ஸேவ்யந்து - விவேகம் இல்லாத மனிதர்களாலேயே மற்ற தேவதைகள் ஆரதிக்கப்படுகின்றனர் - என்று கூறப்பட்டது.

மூலம் - இத்தேவதாந்தரங்களை பகவச்சரீரமென்று அறியாதே பற்றினார்க்குச் சார்வாகனாயிருப்பான் ஒரு ஸேவகன் ராஜாவினுடம்பிலே சந்தனாதிகளைப் ப்ரயோகிக்க

ராஜசரீரத்தில் ஆத்மாப்ரீதனமாப்போலே வஸ்துவ்ருத்தியில் ஸர்வேச்வரனே ஆராத்யனானாலும். “யே அப்யந்யதேவதாபக்தா: யஜந்தே ச்ரத்தயா அந்விதா: தே அபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்” என்கிறபடியே சாஸ்த்ரார்த்த வைகல்ய முண்டானபடியாலே அவற்றிற் சொன்ன பலம் விகலமாம். பகவச்சரீரங்களென்றறிந்து ச்ஷுத்ர பலங்களைக் கடுகப் பெற வேணுமென்கிற ராகவிசேஷத்தாலே அவர்களை உபாஸிப்பார்க்கு அவ்வோ பலங்கள் பூர்ணங்களாம். இப்படி அறிந்தால் பகவான் தன்னையே “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தீ” என்கிறபடியே பலாந்தரங்களுக்காகவும் பற்றினால் அந்த பலங்கள் அதிசயிதங்களாம். அந்யப்ரயோஜநராய்ப் பற்றினார்க்கும் “சரீராரோக்யமர்த்தாம்ச்ச போகாம்ச்சைவ ஆநுஷங்கிகாந் ததாதி த்யாயிநாம் நித்யம் அபவர்க்கப்ரதோ ஹரி:” என்கிறபடியே பலாந்தரங்கள் ஆநுஷங்கிகமாக வரும். இவ்வர்த்தத்தை ஆநுஷங்க ஸித்தைச்வர்யரான ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமானும் “நின்னையே தான் வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையே தான் வேண்டும் செல்வம்போல்” என்று அருளிச்செய்தார். “அபிலஷித துராப யே புரா காமயோகா ஜலதிமிவ ஜலௌதாஸ்தே விசாந்தி ஸ்வயம் ந:” என்று ஈசாண்டாலும் தாமருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரத்திலே நிபந்தித்தார். இது வித்யாவிசேஷ ராகவிசேஷாதிநியதம்.

விளக்கம் – ஒரு சிலர் மற்ற தேவதைகள் அனைத்தும் எம்பெருமானின் சரீரங்கள் என்று அறியாமல், அந்தத் தேவதைகளை ஆராதிப்பார்கள். இவர்கள் – ஆத்மா என்பதே இல்லை, உடல் மட்டுமே உண்மை என்னும் கருத்தை உடைய அரசசேவகன் ஒருவன், அந்த அரசனுக்கு ஆத்மா உள்ளது என்று அறியாமல் அரசனுக்குச் சந்தனம் பூசுதல் முதலான வேலைகளைச் செய்தபடி உள்ளது போன்றவர்கள் ஆவர். அந்தச் சேவகனின் செயலால் அரசனின் ஆத்மா மகிழ்வது போன்று, மற்ற தேவதைகள் குறித்த ஆராதனம் கண்டு, அவர்களைத் தனது சரீரமாக உடைய ஸர்வேச்வரன் மகிழ்வே கொள்கிறான். ஆனால், இந்தத் தேவதைகளின் ஆராதனம் மூலம் உண்டாகும் பலங்கள் அற்பமானவையாகவும் முழுமை இல்லாததாகவும் இருக்கும். கீதையில் (9-23) - யே அப்யந்யதேவதாபக்தா: யஜந்தே ச்ரத்தயா அந்விதா: தே அபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம் – அர்ஜுனா! மற்ற தேவதைகளிடம் பக்தி கொண்டு, அவர்களை மிகவும் நம்பிக்கையுடன் ஆராதனை செய்பவர்கள் என்னையே மறைமுகமாக ஆராதனை செய்கின்றனர், ஆயினும் அவர்கள் சாஸ்த்ர வழிகளின்படி ஆராதனை செய்யாதவர்களே ஆவர் – என்றது காண்க. ஆனால் இப்படிப்பட்ட மற்ற தேவதைகள் எம்பெருமானின் சரீரங்கள் என்று அறிந்த கொண்டு, பலன்களை விரைவாகப் பெறவேண்டும் என்று எண்ணி, அந்தத் தேவதைகளின் ஆராதனை மூலம் பெறப்படும் பலங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவையும், முழுமையானவையும் ஆகும். கீதையில் (7-16) - ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தீ – இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் அடைய எண்ணுபவன், ஆத்ம

ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்க விரும்புவன், புதிய செல்வங்கள் வேண்டுபவன் - என்று கூறியபடி சிறிய பலனுக்காக எம்பெருமானைப் பற்றுபவர்கள் மிகப்பெரிய பலன்களையே பெறுகின்றனர். வேறு பலன் எதனையும் எண்ணாமல், மோக்ஷத்தை மட்டுமே விரும்பி எம்பெருமானை அடைபவர்கள் குறித்து விஷ்ணுதர்மம் (74-43) - சரீராரோக்யமர்த்தாம்ச்ச போகாம்ச்சைவ ஆநுஷங்கிகாந் ததாதி த்யாயிநாம் நித்யம் அபவர்க்கப்ரதோ ஹரி: - தன்னைத் த்யானித்தபடி இருப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீஹரி, அவர்கள் விரும்பும் மோக்ஷம் மட்டும் அல்லாமல் அவர்களுக்குத் தேவையான உடல் ஆரோக்யம், செல்வம், போகங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் அளிக்கிறான் - என்றது. ஆக இவர்களுக்கு இத்தகைய செல்வங்கள் அவர்களால் வேண்டப்படாமலேயே கிட்டிவிடுகிறது என்று கருத்து. இத்தகைய செல்வங்கள் தானாகவே கிட்டப்பெற்றவரான குலசேகராழ்வார் பெருமாள் திருமொழியில் (5-9) - நின்னையே தான் வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையே தான் வேண்டும் செல்வம்போல் - உன்னை மட்டுமே வேண்டி, மற்றைய பெரும் செல்வம் வேண்டாமல் நிற்பவர்களிடம், அந்தச் செல்வங்கள் தாங்களாகவே வர விரும்புவது போன்று - என்றார். ஈசாண்டன் - அபிலஷித துராப யே புரா காமயோகா ஜலதிமிவ ஜலௌதாஸ்தே விசாந்தி ஸ்வயம் ந: - எந்தச் செல்வங்கள் நம்மால் முன்பு ஆசைப்பட்டபோது கிடைக்காமல் இருந்தனவோ, அவை அனைத்தும் நதிகள் கடலில் தாமாகவே சென்று விழுவது போன்று, இப்போது தாமாகவே எந்த முயற்சியும் செய்யாத நம்மிடம் ஓடிவருகின்றன - என்றது காண்க. ஒரு கேள்வி எழலாம் - ஏன் மோக்ஷம் மட்டுமே விரும்புவவர்களுக்கு மற்ற செல்வங்கள் கிட்டாமல் உள்ளன? இது அவர்கள் செய்யும் ஒருவகை த்யானம் காரணமாகவும், அவர்கள் பின்பற்றும் வித்யை காரணமாகவும், கடந்த பிறவிகளில் உண்டான விருப்பம் காரணமாகவும் ஆகும்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கும் மற்ற தேவதைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் - ஆழ்வார்களின் திருவாக்கில் உள்ளவை

மூலம் - இப்படி ஸர்வேச்வரனுக்கும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உண்டான விசேஷங்களை “எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார் தாமுளரே” என்றும், “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்” என்றும், “மேவித் தொழும் பிரமன் சிவன் இந்திரனாதிக்கெல்லாம் நாவிக்கமல முதற்கிழங்கு” என்றும், “தீர்த்தனுலகளந்த சேவடி மேல் பூந்தாமஞ்சேர்த்தி அவையே சிவன் முடிமேல் தான் கண்டு பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை” என்றும், “வானவர் தம்மையாளுபவனும் நான்முகனும் சடை முடியண்ணலும் செம்மையானவன் பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே” என்றும், “பேச நின்ற

சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே” என்றும், “ஒற்றைவிடையனும் நான்முகனும் உன்னையறியாப் பெருமையோனே” என்றும், “எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை” என்றும் பல முகங்களாலே அருளிச் செய்தார்கள்.

விளக்கம் – இப்படியாக ப்ரம்மன், ருத்ரன் முதலானவர்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை ஆழ்வார்கள் கீழே உள்ளபடி அருளிச் செய்தனர்.

- பெரிய திருமொழி (11-6-2) - எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார் தாமுளரே - அவன் ப்ரளய காலத்தில் தனது வயிற்றில் வைத்து, பின்னர் உமிழ்ந்தான். இப்படி அல்லாத தேவர்கள் யாரும் உள்ளனரோ?
- நான்முகன் திருவந்தாதி (1) - நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்
- திருவாய்மொழி (10-10-3) - மேவித் தொழும் பிரமன் சிவன் இந்திரனாதிக்கெல்லாம் நாவிக்கமல முதற்கிழங்கு - உன்னையே வணங்கி நிற்கும் ப்ரம்மன், சிவன், இந்த்ரன் ஆகியோர்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ள திருநாபிக்கமலத் தாமரைக்குக் கிழங்கு போன்றவனே
- திருவாய்மொழி (2-8-6) - தீர்த்தனுலகளந்த சேவடி மேல் பூந்தாமஞ்சேர்த்தி அவையே சிவன் முடிமேல் தான் கண்டு பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை - மூன்று உலகங்களையும் அளந்த எம்பெருமானின் திருவடிகளில் சேர்க்கப்பட்ட மாலைகள், சிவனின் தலையில் உள்ளதை அர்ஜுனன் கண்டான், இதன் மூலம் இவனே ஸர்வேச்வரன் என்று தெளிந்தான்.
- திருவாய்மொழி (3-6-4) - வானவர் தம்மையாளுபவனும் நான்முகனும் சடை முடியண்ணலும் செம்மையானவன் பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே - தேவர்களை ஆளும் இந்த்ரன், நான்முகன், சிவன் ஆகிய அனைவரும் மிகச்சிறந்தவனான எம்பெருமானின் திருவடித்தாமரைகளை எண்ணி, புகழ்ந்தபடி இருப்பார்.
- திருவாய்மொழி (4-10-4) - பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-10-4) - ஒற்றைவிடையனும் நான்முகனும் உன்னையறியாப் பெருமையோனே
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-6) - எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை - காளை மாட்டைத் தனது கொடியாகக் கொண்டவனும், ப்ரம்மனும், இந்த்ரனும் ஆகிய யாரும் ஸம்ஸாரம் என்னும் பிறவிப் பிணிக்கு மருந்து அறிந்தவர்கள் அல்லர்.

நாராயணனே உயர்ந்த தெய்வம் என்பது ரஹஸ்யத்ரயத்தில் உள்ள இடங்கள்

மூலம் - இப்பரதேவதா பாரமார்த்தம் திருமந்திரத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்திலும் நாராயண சப்தத்திலும், த்வயத்தில் ஸவிசேஷணங்களான நாராயண சப்தங்களிலும், சரமச்லோகத்தில் “மாம், அஹம்” என்கிற சப்தங்களிலும் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - நாராயணனே உயர்ந்த தெய்வம் என்னும் விஷயமானது திருமந்திரத்தில் உள்ள முதல் எழுத்தான “அ” என்பதிலும் (ஓம் என்பதில் உள்ள அ), நாராயண என்பதிலும் காணலாம். இதனை த்வய மந்திரத்தில் உள்ள ஸ்ரீ என்பதுடன் கூடிய நாராயண என்பதில் காணலாம். சரமச்லோகத்தில் - நான் - என்னும் பதத்தில் காணலாம்.

நாராயணனே உயர்ந்த தெய்வம் என்று எண்ணாதவனுக்கு அவனைத் தவிர தன்னைக் காக்க யாரும் இல்லை என்னும் எண்ணம் ஏற்படாது

மூலம் - இத்தேவதா விசேஷ நிச்சயமுடையவனுக்கல்லது “கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே” என்றும், “களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்”, என்றும், “ஆவிக்கு ஓர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலால் அறிகின்றிலேன் யான்” என்றும், “தருதுயரம் தடாயேல்” என்கிற திருமொழி முதலானவற்றிலும் சொல்லும் அநந்ய சரணத்வாவஸ்தை கிடையாது.

விளக்கம் - நாராயணன் மட்டுமே தங்களைக் காக்கவல்லவன் என்னும் நிலையானது ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் பின்வருமாறு வெளிப்படுகின்றன:

- திருவாய்மொழி (2-2-1) - கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே – கண்ணன் அல்லாமல் ரக்ஷகன் வேறு யாரும் இல்லை.
- திருவாய்மொழி (5-8-8) - களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன் – நீ என் துன்பங்களை நீக்கினாலும் சரி, நீக்காவிட்டாலும் சரி, உன்னை அல்லாமல் அவற்றைப் போக்கவல்லவர் யாரும் இல்லை.
- திருவாய்மொழி (10-10-3) - ஆவிக்கு ஓர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலால் அறிகின்றிலேன் யான் – உன்னை அல்லாமல் எனது ஆத்மாவுக்குப் பற்றுக்கொம்பு கிடையாது.
- பெருமாள் திருமொழி (5-1) - தருதுயரம் தடாயேல் – என் கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி எனக்கு உண்டாகும் துன்பங்களை நீ தடுக்காவிட்டால்....

இப்படிப்பட்ட நிலையானது நாராயணனே உயர்ந்த தெய்வம் என்று கொள்ளாத வர்களுக்கு ஏற்படாது.

அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ளதும், மற்ற தேவதைகளைக் கைவிடுவதும்

மூலம் - இந்தப் பரதேவதாபாரமார்த்தத்தைத் திருமந்தரத்திலே கண்டு ததீயபர்யந்தமாக தேவதாந்தர த்யாகமும் ததீய பர்யந்தமாக பகவச்சேஷத்வமும் ப்ரதிஷ்டிதமானபடியை “மற்றுமோர் தெய்வம் உளதென்றிருப்பாரோடு உற்றிலேன் உற்றதும் உன்னடியார்க் கடிமை” என்கிற பாட்டிலே ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஸர்வார்த்தக்ரஹணம் பண்ணின ஆழ்வாரருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து நேரடியாகவே உபதேசம் பெற்ற திருமங்கை யாழ்வார், இவனைப் பற்றிய உண்மையை திருமந்தரம் மூலமாக உணர்ந்தார். இப்படியாக இவர் மற்ற தேவதைகளைக் கைவிட்டும், இவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள நிலையையும் அடைந்தார். இதனை பெரியதிருமொழியில் (8-10-3) - மற்றுமோர் தெய்வம் உளதென்றிருப்பாரோடு உற்றிலேன் உற்றதும் உன்னடியார்க் கடிமை – உன்னைத் தவிர வேறு ஒரு தெய்வம் உள்ளது என்று கூறுபவர்களுடன் நான் வசிக்கமாட்டேன்; உனது அடியார்களுக்கு அடிமை செய்து கிடப்பதையே விரும்பினேன் – என்றார்.

மூலம் - இவர் “பாருருவி நீரோரிகால்” என்கிற பாட்டிலே பரிசேஷக்ரமத்தாலே விவாதவிஷயமான மூவரை நிறுத்தி அவர்கள் மூவரிலும் ப்ரமாணாநுஸந்தாநத்தாலே இருவரைக் கழித்துப் பரிசேஷித்த பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸான ஒருவனை “முகிலுருவம் எம் அடிகளுருவம்” என்று நிஷ்கர்ஷித்தார். இந்த ரூபவிசேஷத்தையுடைய பரமபுருஷனே ஸர்வவேத ப்ரதிபாத்யமான பரதத்த்வமென்னும் இடத்தை ஸர்வவேத ஸார பூத ப்ரணவ ப்ரதி பாத்யதையாலே “மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை மூன்று மாத்திரை உள்ளெழு வாங்கி வேலை வண்ணனை மேவுதிராகில்” என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - திருநெடுந்தாண்டகம் (2) - பாருருவி நீரோரிகால் - பூமி, நீர், நெருப்பு, வாயு, ஆகாயம் ஆகியவற்றைப் படைத்தபின் - என்று தொடங்கும் பாசுரத்தில், அனைவராலும் பரவலாக ஆராயப்படும் மூன்று மூர்த்திகளையும் தன் முன்பாக நிறுத்துகிறார். பல ப்ரமாணங்களை உதவியுடன் இந்த மூவரில் இரண்டு மூர்த்திகளைத் தள்ளுகிறார். மீதம் உள்ள உயர்ந்த ஜோதியான நாராயணனை, திருநெடுந்தாண்டகம் (2) - முகிலுருவம் எம் அடிகளுருவம் - மேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட என் நாராயணன் - என்றார். பெரியாழ்வாரும் இப்படியாக மேகம் போன்ற நிறமும் உருவும் கொண்டவனே உயர்ந்த தத்துவம் என்று வேதங்கள் முழங்குவதாகக் கூறுகிறார். இதனை தனது திருமொழியில் (4-5-4) - மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை மூன்று மாத்திரை உள்ளெழு வாங்கி வேலை வண்ணனை மேவுதிராகில் - அனைத்து வேதங்களுக்கும் மூலமாக உள்ள ஓர் எழுத்தான, மூன்று மாத்திரை அளவுள்ள ப்ரணவத்தை யாருக்கும் கேட்காதபடி ஜபித்து, கடல் போன்ற நிறம் கொண்ட எம்பெருமானைத் த்யானம் செய்தால் - என்றார்.

திவ்யதம்பதிகளே அனைத்துமாக உள்ளனர்

மூலம் - தைத்திரீயத்தில் ஸ்ரீய:பதித்வ சிஹ்நத்தாலே மஹாபுருஷனுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஓதினபடியே நினைத்துத் “திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்” என்று உபக்ரமித்துச் “சார்வு நமக்கு” என்கிற பாட்டிலே ப்ரதிபுத்தரான நமக்குப் பெரிய பிராட்டியாருடனே இருந்து என்றும் ஒக்கப் பரிமாறுகிற இவனையொழிய ப்ராப்யாந்தரமும் சரண்யாந்தரமுமில்லை. இத்தம்பதிகளே ப்ராப்யரும் சரண்யரும் என்று நிகமிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனே உயர்ந்த தத்துவம் என்று முழங்கப்பட்டது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு மற்ற தெய்வங்களிடம் நாராயணனை வேற்றுமைபடுத்தி மூன்றாம் திருவந்தாதியில் (1) - திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் - என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். இப்படியாகத் தொடங்கிய

ஆழ்வார், மூன்றாம் திருவந்தாதியில் (100) - சார்வு நமக்கு - என்று நிறைவு செய்தார். இப்படியாக இந்த இறுதிப் பாசுரத்தின் மூலம் பெரிய பிராட்டியுடன் எப்போதும் நிற்கும் இவனே நமக்கு இலக்கும், சரணமடையும் இடமும் ஆவான் என்று அருளிச்செய்தார்.

மூலம் - இவ்வர்த்தத்தை “தேவதா பாரமார்த்யம் ச யதாவத்வேத்ஸ்யதே பவாந்”, “புலஸ்த்யேந யதுக்தம் தே ஸர்வமேதத்பவிஷ்யதி” என்று புலஸ்த்ய வஸிஷ்ட வரப்ரஸாதத்தாலே பரதேவதாபாரமார்த்ய ஞானமுடையனாய், பெரியமுதலியார் “தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய” என்று ஆதரிக்கும்படியான ஸ்ரீபராசரப்ரஹ்மர்ஷி பரக்கப்பேசி “தேவ திர்யங் மநுஷ்யேஷு புந்நாம பகவாந் ஹரி: | ஸ்த்ரீநாம்நி லக்ஷ்மீமைத்ரேய நாநயோர்வித்யதே பரம்” என்று பரமரஹஸ்ய யோக்யனான ஸச்சிஷ்யனுக்கு உபதேசித்தான்.

விளக்கம் - இந்த உயர்ந்த தத்துவத்தை, உயர்ந்த ரஹஸ்யங்களைப் பெறும் தகுதியை உடைய தனது சிஷ்யனுக்கு பராசரமஹரிஷி உபதேசம் செய்தார். இதனை விஷ்ணு புராணம் (1-8-35) - தேவ திர்யங் மநுஷ்யேஷு புந்நாம பகவாந் ஹரி: ஸ்த்ரீநாம்நி லக்ஷ்மீமைத்ரேய நாநயோர்வித்யதே பரம் - மைத்ரேயரே! தேவர்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள் என்றுள்ள பலவற்றில் ஆண்வர்க்கம் அனைத்தும் எம்பெருமானுக்கும், பெண்வர்க்கம் அனைத்தும் மஹாலக்ஷ்மிக்கும் அடங்கியவை ஆகும் - என்றார். இந்தப் பராசர மஹரிஷி எம்பெருமானைப் பற்றிய ஞானத்தை புலஸ்த்யர் மூலமாகவும், வசிஷ்டர் மூலமாகவும் பெற்றார். இவரைப் புலஸ்த்யர் (விஷ்ணு புராணம் : 1-1-26) - தேவதா பாரமார்த்யம் ச யதாவத்வேத்ஸ்யதே பவாந் - பரதேவதையை பற்றிய உண்மையை நீ அறிவாயாக - என்றும், வசிஷ்டர் (புராணம் : 1-1-26) - புலஸ்த்யேந யதுக்தம் தே ஸர்வமேதத்பவிஷ்யதி - புலஸ்த்யர் உனக்கு அருளிய அனைத்தும் கைகூடும் - என்றும் அருளினார். இவரை ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் (4) - தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய - முனிவர்களில் உயர்ந்தவரான பராசர முனிவரை நான் வணங்குகிறேன் - என்று வணங்கினார்.

மூலம் - இத்தை மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்று ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: என்கிறபடியே ப்ரபந்நஸந்தாந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வாரும் “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக்கண்ட சதிர் கண்டு” என்று அருளிச் செய்தார். இவ்விஷயத்தில் வக்த்வயமெல்லாம் சது:ச்லோகீ வ்யாக்யாநத்திலே பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேப்பூர்வகமாகப் பரக்கச் சொன்னோம். அங்கே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் – நாம் அடையும் இலக்காக, நமக்குச் சரணம் அளிக்கும் இடமாக பகவானுடன் பிராட்டியும் சேர்ந்தே உள்ளால் என்னும் கருத்தை, ப்ரபத்தி செய்தவர்களின் பரம்பரையில் முதலாவதாக உள்ளவரும், எம்பெருமானிடம் இருந்து தடுமாற்றம் இல்லாத ஞானத்தைப் பெற்றவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (4-9-10) - ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக்கண்ட சதிர் கண்டு - அழகான கைவளையல்களுடன் கூடிய நீயும் பிராட்டியும் நிற்கையில் - என்று அருளிச்செய்தார்.

வாதியர் மன்னும் தருக்கச் செருக்கின் மறைகுலையச்
சாது சனங்கள் அடங்க நடுங்கத் தனித்தனியே
ஆதி எனாவகை ஆரணதேசிகர் சாற்றினர் - நம்
போதமரும் திருமாதுடன் நின்ற புராணனையே

பொருள் – தவறான வாதம் செய்பவர்கள் தங்களிடம் ஸ்திரமாக நிலைத்து நிற்கும் தர்க்கம் செய்யும் திறன் காரணமாகச் செய்ய முயன்றது என்னவெனில் - வேதங்கள் நடுங்குபடியாக, எம்பெருமானின் அடியார்கள் நடுங்கும்படியாக, அவரவர்கள் எண்ணியபடி சிவன், ப்ரம்மன் முதலானோர்களே இந்த உலகின் காரணம் என்று கூற முற்பட்டனர். ஆனால் அவர்கள் அவ்விதம் கூற இயலாதபடி வேதாந்த சாஸ்த்ர நிபுணர்களான நமது ஆசார்யர்கள் செய்தது என்ன? தாமரை மலரில் அமர்ந்துள்ள பெரிய பிராட்டியின் நாயகனான நிற்கும் ஆதி புருஷனான நாராயணனையே இந்த உலகின் காரணம் என்று நிரூபித்தனர்.

ஐநபத புவநாதி ஸ்தாந் ஐஜத்ராஸநஸ்தேஷு
அநுகத நிஜவார்த்தம் நச்சரேஷு ஈச்வரேஷு
பரிசித் நிகமாந்த: பச்யதி ஸ்ரீஸஹாயம்
ஐகதி கதிம் அவித்யா தந்துரே ஐந்துரேக:

பொருள் - எல்லையற்ற கர்மங்கள், அறியாமைகள் சூழ்ந்த இந்த உலகத்தில், பல இடங்களிலும் உலகங்களை வென்று அமர்ந்தவர்களான பலரும், தங்களைப் பற்றிய வீரக்கதைகள் தங்களுடன் சேர்ந்து நாசம் அடையும்படி உள்ளனர். இப்படிப்பட்ட உலகத்தில், வேதாந்தங்களை அறிந்த ஒருவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனை, இந்த உலகின் ரசஷகனாகக் காண்கிறான்.

பரதேவதாபாராமார்த்த்யாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்